

सुत्केरीको मृत्युपछि अस्पताल तनावग्रस्त

दैनिक समाचारदाता राजविराज, १० फागुन ।

राजविराजस्थित गजेन्द्रनाराण सिंह अस्पतालका चिकित्सको लापरवाहीका कारण सुत्केरीको मृत्यु भएको भन्दै मृतकका आफन्त आन्दोलनमा उत्रिएपछि आईतबार दिनभर अस्पताल परिसर तनावग्रस्त भएको छ । अस्पतालको आकस्मिक कक्ष बाहेक अन्य सबै सेवा ठप्प भएको छ ।

घटना विवरण अनुसार सप्तरीको छिन्नमस्ता गाउँपालिका ५ लोखरमकी २५ वर्षीया सुजन देवी सडालाई शुक्रबार प्रसूती व्यथाले च्यापेपछि अस्पताल भर्ना गरिएको थियो । उनको

शल्यक्रियापछि शिशु निकालिएको थियो । त्यतिबेला आमा र बच्चा दुवै सकुशल रहेको उपचारमा संलग्न स्त्री तथा प्रसूती रोग विशेषज्ञ डा. दिलिप साहको भनाई छ ।

नवजात शिशुलाई थोरै दिसा भएको देखिएपछि शल्यक्रिया गरेर बच्चा निकालिए डा. साहले बताए । उनले भने, “सुरक्षित सुत्केरी गराउँदा पनि भोली पल्ट सुजनले वान्ता गरेको र त्यो श्वासनलीमा अडर्किएपछि दुःखद घटना हुन पुग्यो ।” जन्मिएको शिशु (छोरा) भने सकुशल छन् ।

उपचारका क्रममा डा. साहको लापरवाहीले सुजनको ज्यान गएको भन्दै मृतकका

आफन्तले उनी माथि कारवाहीको माग गर्दै विहान ११ बजेदेखि अस्पताल अगाडी धर्ना तथा टायर बालेर प्रदर्शन गरेका छन् । उनीहरूले डा. साह माथि कारवाही संगै मृतक परिवारलाई क्षतिपूर्ती तथा घटनाको छानवीन हुनुपर्ने माग समेत गरेका छन् । आक्रोशित भिड नियन्त्रण गर्न ठुलो संख्यामा सुरक्षाकर्मी परिचालन गरिएको छ ।

घटनाको विषयलाई लिएर पीडित र अस्पतालका प्रतिनिधि राखेर स्थानिय प्रशासनले तनाव साम्य पार्ने प्रयास गरिरहेको छ ।

सुजनको एक वर्ष अघि मात्र छिन्नमस्ता ५ का सन्तोष सदासंग विहे भएको थियो । घरमै सुत्केरी गराउँदा धेरैको मृत्यु हुने गरेको सुनेपछि आफुले छोरीलाई अस्पतालमा ल्याएको बुवा सोधकर सदाले सुनाए । तर, यहाँ त भन जोखिम भयो उनले भने ।

१ मा ८० मतदान स्थल र १ सय ५२ मतदान केन्द्र कायम गरिएको छ । यस्तै निर्वाचन क्षेत्र नं. २ मा ६८ मतदान स्थल र १ सय ३० मतदान केन्द्र, निर्वाचन क्षेत्र नं. ३ मा ७४ मतदान स्थल र १ सय ४४ मतदान केन्द्र तथा निर्वाचन क्षेत्र नं. ४ मा पनि ७४ मतदान स्थल र १ सय ३६ मतदान केन्द्र निर्धारण गरिएको जिल्ला निर्वाचन कार्यालय सप्तरीका प्रमुख रमेशकुमार जोशीले जानकारी दिए ।

उनले राजविराजस्थित कारागारमा र जिल्ला समन्वय समिति सप्तरीमा गरी २ वटा अस्थायी मतदान स्थल रहने बताए ।

जिल्लामा कुल ४ लाख ४६ हजार ४ सय २ मतदाता रहेकोमा पुरुष २ लाख ३३ हजार ९६, महिला मतदाता, २ लाख १३ हजार २ सय ८३ पुरुष तथा अन्य २३ जना रहेको जिल्ला निर्वाचन कार्यालय सप्तरीले जनाएको छ ।

होटल तथा रेष्टुरेन्टहरु साँझ ८ बजे तथा मदिरा विक्रेताहरूले ७ बजे पसल बन्द गर्ने निर्णय

दैनिक समाचारदाता राजविराज, १० फागुन ।

जिल्ला सुरक्षा समिति सप्तरीले खुद्रा तथा थोक मदिरा विक्रेताहरूलाई साँझ ७ बजे पसल बन्द गर्ने निर्णय गरेको छ ।

यही फागुन २१ गते हुने प्रतिनिधिसभा सदस्य निर्वाचनलाई स्वच्छ, निष्पक्ष, व्यवस्थित एवं मर्यादित रूपमा सम्पन्न गराउने उद्देश्यले जिल्ला प्रशासन कार्यालय सप्तरीको शुक्रबार बसेको जिल्ला सुरक्षा समिति तथा सरोकारवालाहरूको बैठकले सो निर्णय गरेको हो ।

सो निर्णय आईतबार सार्वजनिक गर्दै इजाजत प्राप्त खुद्रा तथा थोक मदिरा विक्रेताहरूले

मदिरा विक्री बितरण गर्न पाउने समय ७ बजे र होटल तथा रेष्टुरेन्टहरूमा सेवन गर्ने समय बढीमा सटर बन्द गर्ने गरी ८ बजे तोकेको छ ।

जिल्लास्थित खुद्रा मदिरा पसलहरूले व्यवसाय दर्ता प्रमाणपत्र बिना घरेलु मदिरा विक्री गरिरहेको पाइएमा उक्त मदिरा जफत गरी नष्ट गर्ने र प्रचलित कानून बमोजिम कारवाही गर्ने निर्णयमा भनिएको छ ।

यस्तै जिल्ला स्थित विभिन्न स्थानमा रहेको मिठाई पसलहरूमा बत्ती प्रयोग गरी खाने सामानहरू आकर्षित बनाइ शरीरमा हानी पुऱ्याएको, अत्याधिक रड र अखाद्य भएको भए जफत गरी

कारवाही गर्ने, सवारी साधनहरूमा तौल कम भएको मिठाई डब्बामा बेच्ने, पान पसल, किराना पसल लगायत जेनरल स्टोरहरूमा इजाजतपत्र बिना सुर्तीजन्य पदार्थको विक्री भइरहेको पाइएमा कारवाहीको प्रकृया अगाडी बढाउने निर्णयमा उल्लेख छ ।

त्यस्तै सुर्तीजन्य पदार्थनियन्त्रण र नियमन गर्ने ऐन, २०६८ अनुसार शिक्षण संस्था, स्वास्थ्य संस्था, बालकल्याण गृह र क्लबहरूबाट कम्तीमा एकसय मिटरको दुरी भित्र सुर्तीजन्य पदार्थ विक्री बितरण गरेको पाइएमा सोही ऐन बमोजिम आवश्यक कारवाहीको प्रकृया अगाडी बढाउने जिल्ला सुरक्षा समितिले जनाएको छ ।

राजगढको सबै वडामा मतदाता शिक्षा संचालन

दैनिक समाचारदाता राजविराज, १० फागुन ।

सप्तरीको राजगढ गाउँपालिकामा मतदाता शिक्षा विशेष कार्यक्रम अन्तरगत ६ वटै वडामा मतदाता शिक्षा संचालन भइसकेको छ ।

जिल्लाको चार वटै निर्वाचन क्षेत्रमा मतदाता शिक्षा शुरू भइसकेको अवस्थामा राजगढको सबै वडामा मतदाता शिक्षा संचालन भइसकेको अनुगमनकर्ता चन्द्र किशोर यादवले जानकारी दिए ।

उनले मतदाता शिक्षाले राजगढमा मात्र नभई पुरै जिल्लामा मत दिन मात्र सिकाउने नभई बदर मतको अनुपात घटाउन र निर्वाचनमा मतदाताको सहभागिता बढाउन समेत सहयोग पुग्ने विश्वास व्यक्त गरे ।

राजगढ गाउँपालिकाको मतदाता शिक्षा अनुगमनकर्ता यादवले घरआँगनमा पुगेर दिइने शिक्षाले निर्वाचनलाई सरल, सहज

र सहभागितामूलक बनाउन मद्दत पुग्ने बताए ।

मतदाता शिक्षा स्वयंसेवकहरूले फागुन ३ गतेदेखि राजगढ गाउँपालिकामा कार्यरत सहजकर्ताहरूले आफ्नो-आफ्नो वडामा खटिएको मतदाता शिक्षा अनुगमनकर्ता यादवले जनाएका छन् । मतदाताहरूलाई निर्वाचन सम्बन्धी तथ्यपरक जानकारीका साथै नमुना मतपत्र देखाई मतदान गर्ने तरिकाको विषयमा स्वयंसेवकहरूले जानकारी दिन र

यसले बदर मतको संख्या घटाउने अपेक्षा गाउँपालिकाको मतदाता शिक्षा अनुगमनकर्ता यादवको भनाई छ ।

अनुगमनकर्ता यादवको अनुसार तालिम प्राप्त बाल विकास सहजकर्ताले फागुन ३ गतेदेखि १७ गतेसम्म मतदाता शिक्षा कार्यक्रम संचालन गर्ने छन् । राजगढ गाउँपालिकाको सहजकर्ताहरूले घर आँगनमा पुगेर लोकतन्त्रमा मतदानको महत्व र

बाँकी अन्तिम पृष्ठमा

दैनिक समाचारदाता राजविराज, १० फागुन ।

यही फागुन २१ गते हुने प्रतिनिधिसभा सदस्य निर्वाचनका लागि सप्तरीमा रहेको २ सय ९८ मतदानस्थल मध्ये २ सय ९ वटालाई अति सम्वेदनशीलको सुचीमा राखिएको छ ।

सुरक्षा विश्लेषणको आधारमा अस्थायी २ गरि २ सय ९८ तथा मध्ये २ सय ९ वटालाई अति सम्वेदनशील र ८३ सम्वेदनशील सुचीमा राखिएको छ भने सामान्यमा ४ स्थल रहेको जिल्ला प्रहरी कार्यालय सप्तरीका प्रहरी नायब उपरीक्षक डम्बर बहादुर पुरीले जानकारी दिए ।

उनले अति सम्वेदनशील र सम्वेदनशील मतदानस्थलमा मतदाताहरूले सहज, भयरहित र निष्पक्ष मदान सम्पन्न गराउन सोही अनुसारको सुरक्षा व्यवस्था मिलाउने तयारी भइरहेको बताए ।

जिल्लाको निर्वाचन क्षेत्र नं

फरार कैदीवन्दीको खोजीमा सहयोग गरौं ।

❖जेन-जी आन्दोलनका क्रममा विभिन्न कारागारबाट फरार भएका कैदीवन्दीको खोजी कार्य भइरहेको छ ।

❖फरार कैदीवन्दीको नामावली कारागार व्यवस्थापन विभागले वेबसाइटमा सार्वजनिक गरेको छ ।

❖सरकारले फरार कैदीवन्दी खोजी तथा पक्राउ कार्यलाई अभियानकै रूपमा सञ्चालन गरेको छ ।

❖फरार कैदीवन्दीको खोजतलास कार्यमा सहयोग पुऱ्याउनु सबै नागरिकको कर्तव्य हो ।

❖सरकारले फरार भएका कैदीवन्दीवारे सूचना भए नजिकको सुरक्षा निकायमा उपलब्ध गराई दिन अनुरोध गरेको छ ।

फरार कैदीवन्दीको खोजीमा सहयोग गरौं, सरकारलाई शान्ति सुरक्षा कायम गर्न सघाऔं ।

नेपाल सरकार
विज्ञापन बोर्ड

सम्पादकीय

चुनाव र आचारसंहिता उल्लंघन

जनताले आफ्नो प्रतिनिधि छान्ने प्रक्रियालाई चुनाव भनिन्छ। यसलाई निष्पक्ष, पारदर्शी र विश्वसनीय बनाउन सबैको सहयोग आवश्यक हुन्छ। यही उद्देश्यले निर्वाचन आयोग नेपालले प्रत्येक निर्वाचनअघि आचारसंहिता जारी गर्छ। तर व्यवहारमा भने आचारसंहिता उल्लंघनका घटना दोहोरिर रहन्छन्, जसले लोकतन्त्रको गुणस्तरमाथि प्रश्न उठाउँछ। चुनावी प्रचारका क्रममा सरकारी स्रोत-साधनको दुरुपयोग, मतदातालाई प्रलोभन दिनु, तोकिएको समयसीमा उल्लंघन गर्नु, भ्रामक सूचना फैलाउनु, जातीय वा धार्मिक भावना भड्काउने अभिव्यक्ति दिनुजस्ता गतिविधि देखिन्छन्। यस्ता क्रियाकलापले समान प्रतिस्पर्धाको वातावरण बिगाउँछ। पैसाको प्रभाव बढ्दा योग्य र इमानदार उम्मेदवार ओभरलेमा पर्न सक्छन्।

आचारसंहिता उल्लंघन हुनुका कारणहरू जित्ने तीव्र आकांक्षा, कमजोर अनुगमन, प्रभावकारी कारवाहीको अभाव, र राजनीतिक दलभित्र अनुशासनहीनता, कहिलेकाहीँ मतदाताको कम सचेतनाले पनि यस्ता प्रवृत्तिलाई मौन समर्थन गरेको देखिन्छ। लोकतन्त्र केवल मतदान गर्ने दिनमा सीमित हुँदैन; यो मूल्य र मर्यादाको अभ्यास हो। त्यसैले निर्वाचन आयोगले कडाइका साथ अनुगमन र दण्ड व्यवस्था लागू गर्नुपर्छ। राजनीतिक दलहरूले आफ्ना नेता-कार्यकर्तालाई जिम्मेवार र अनुशासित बनाउनु आवश्यक छ।

सञ्चारमाध्यम र नागरिक समाजले निगरानी भूमिका अझ प्रभावकारी बनाउनुपर्छ। सबैभन्दा महत्वपूर्ण कुरा, मतदाताले प्रलोभन अस्वीकार गर्ने चेतना विकास गर्नुपर्छ। तसर्थ स्वच्छ र निष्पक्ष चुनाववाट मात्र जनविश्वास बलियो हुने विश्वासका साथ आचारसंहिता पालनामा सबै पक्ष गम्भीर हुनु आवश्यक छ।

हेमन्त जोशी

काठमाडौँ, १० फागुन (रासस)।

“घोषणापत्र लेख्न धेरै लागत लाग्दैन, मन चाहे लेख्दा हुन्छ। कार्यान्वयन कसरी? र वित्तीय स्रोत के? निःशुल्क र निर्व्याजी विश्वास नगर्नु होला। सम्भव छैन। सिधै लिने कि घुमाएर लिने, आज लिने कि भोलि लिने भन्नेमात्रै हो”, राष्ट्रिय योजना आयोगका उपाध्यक्ष डा प्रकाशकुमार श्रेष्ठले शुक्रवार वेलुका सामाजिक सञ्जाल फेसबुकमा लेख्नुभएको धारणा हो यो।

लगानी बोर्डका पूर्वप्रमुख कार्यकारी अधिकृत तथा राष्ट्रिय योजना आयोगका पूर्वसदस्य सुशील भट्टले त्यही सञ्जालमा विहीवार लेख्नुभयो, “म सधैं यस्तो घोषणापत्र हेर्न चाहन्छु, जसमा महत्वाकाङ्क्षी वाचामात्र गर्नेभन्दा पनि लागतको विस्तृत मूल्याङ्कन, वित्तीय रूपमा जिम्मेवार योजना, स्पष्ट रूपमा पहिचान गरिएका लगानीका स्रोत र कार्यान्वयनका विधिहरू समावेश भएका हुनुवास्। कार्यान्वयन कसरी गर्न सकिन्छ भन्ने विवरण त्यहाँ आओस्।”

आसन्न प्रतिनिधिसभा निर्वाचनका लागि सबैजसो दल आफ्ना चुनावी घोषणापत्र सार्वजनिक गरेर मत माग्न व्यस्त छन्। लोकतन्त्रमा घोषणापत्र केवल मत माग्ने कागज नभई मतदातासँग गरिने सामाजिक करार हो। तर, लोकरिभ्रयाईका आकर्षक शब्दावली, क्षमताभन्दा ठूला आकाङ्क्षा र वित्तीय स्रोत नखोजिएका हचुवाका योजना राखेर बनाइएका पुलिन्दालाई सामाजिक सञ्जालमा कटाक्ष गरेका हुन् श्रेष्ठ र भट्टले। चुनावी घोषणापत्रको ‘लागत मूल्य’ कति हो? त्यो रकम कहाँबाट आउँछ? र कसरी कार्यान्वयन हुन्छ? जस्ता प्रश्न बौद्धिक वृत्तमा मुखरित हुने गरेको पहिलोपटक भने होइन। तर अहिले हरेक सचेत मतदाताले दल तथा उम्मेदवारहरूलाई यी प्रश्न गरिरहेका छन्।

विसं २०७२ सालको भूकम्प, भारतको नाकाबन्दी, कोभिड-१९ महामारी र अस्थिर राजनीतिका कारण निरन्तर थलिएको मुलुकको अर्थतन्त्र भदौ २३ र २४ गतेको जेनजी प्रदर्शनपछि थप सङ्कटग्रस्त छ। अहिलेको आर्थिक अवस्था र बजारको मनोविज्ञानले त्यही भन्छ। लक्ष्यअनुसार राजस्व उठ्न नसकेपछि, बजेटको मध्यावधि समीक्षामार्फत सरकारले आय-व्यय अनुमान घटाएको छ।

सात महिनाको विकास खर्च केवल १५ प्रतिशतमा खुम्चिएको छ। राजस्व घटेसँगै सङ्घ सरकारबाट प्रदेश र स्थानीय तहमा जाने वित्तीय समानीकरण अनुदान कटौती गरेर कुल स्वीकृत वार्षिक बजेटमध्ये तेस्रो किस्तासम्मको ७० दशमलव ४३ प्रतिशतमात्रै पठाउने भनिएको छ। स्रोत जुटाउन सकस भएर राष्ट्रिय स्रोत अनुमान समितिले आगामी आर्थिक वर्ष २०८३/८४ को बजेट चालु आर्थिक वर्षको बजेटको आकारभन्दा कम हुनेगरी करिब रु १९ खर्बको सीमाभित्र ल्याउन सरकारलाई सिफारिस गरेको छ।

सङ्घीय सञ्चित कोष रु एक खर्ब ३० अर्बभन्दा बढी घाटामा छ। सार्वजनिक ऋण कुल गार्हस्थ्य उत्पादनको अनुपातमा ४५ प्रतिशत हाराहारी पुगेको छ भने साँवाव्याज भुक्तानीमा विकास बजेटभन्दा बढी खर्च हुन थालेको छ। सस्तो व्याजदर र पर्याप्त तरलता हुँदा पनि कर्जा विस्तार ६.७ प्रतिशतमा खुम्चिएको छ। निजी क्षेत्र आफ्नो लगानीको सुरक्षा प्रत्याभूति हुन नसकेको भन्दै गुहारिरहेको छ। अर्थतन्त्रको तेस्रो खम्बा मानिने सहकारी क्षेत्र आफैँ सङ्कटमा छ। यी सबै धरातलीय वास्तविकताभन्दा पर रहेर राजनीतिक दलका घोषणापत्रले भुटो आश्वासन र पूरा गर्नु नसकिने सपना बाँडिरहेको अर्थतन्त्रका जानकारहरू बताउँछन्।

चुनावी घोषणापत्रको ‘लागत मूल्य’

मतदाताको ध्यान आफूतिर खिचन दलहरूले आकर्षक नारा र कार्यक्रम ल्याउनु केही हदसम्म स्वाभाविक भए पनि कार्यान्वयनयोग्य योजना र एजेन्डाका सवालमा पर्याप्त गृहकार्य नदेखिने गरेको पूर्वअर्थमन्त्री शङ्कर कोइराला बताउनुहुन्छ।

“अहिले सबैजसो दलले आर्थिक समृद्धिको एजेन्डा अघि सारेका छन्, सुधारका मार्गचित्र ल्याएका छन्, त्यो सकारात्मक पक्ष हो,” उहाँले भन्नुभयो, “तर स्रोत नखोजिकन खर्चमात्रै गर्ने विषय बढी देखिन्छन्। हामीले खर्च गर्नुअघि आम्दानी हेर्नुपर्छ। जवसम्म आम्दानीका स्रोत सुनिश्चित हुँदैनन्, तबसम्म योजना कार्यान्वयनको ग्यारेन्टी हुँदैन।” पूर्वाधार विकासमा क्षमताभन्दा बढी महत्वाकाङ्क्षी लक्ष्य, पाँच वर्षभित्रै प्रतिव्यक्ति आय दोब्बर-तेब्बर पुर्याउने, तत्कालै शिक्षा-स्वास्थ्य निःशुल्क बनाउने, सामाजिक सुरक्षामा पूर्ण सरकारी जिम्मेवारी लिनेजस्ता दायित्व थप्ने योजना अव्यावहारिक आर्थिक रूपमा आधारविहीन रहेको उहाँको भनाइ छ। अहिलेको अवस्थामा सरकारको राजस्वले साधारण खर्चमात्र धान्न सक्ने उल्लेख गर्दै उहाँले करको दायरा विस्तार, निर्यात प्रवर्द्धन, व्यापक औद्योगिकीकरणजस्ता सुधारका काम नभएसम्म थप दायित्व सृजनामात्रै गरिरहनु अनुपयुक्त र अव्यावहारिक कदम हुने बताउनुभयो।

सबैजसो दलका घोषणापत्र वितरणमुखी कार्यक्रममा बढी केन्द्रित भएको पूर्वअर्थमन्त्री कोइराला बताउनुहुन्छ। “त्यहाँ लागत-लाभको अर्थशास्त्रीय सिद्धान्त हेरिएको छैन। घोषणापत्रका योजना कार्यक्रमका लागि खर्च कहाँबाट जुटाउने र त्यसबाट लाभ कति हुन्छ भन्ने महत्त्वपूर्ण आधार नै छुटाइएको छ”, उहाँले भन्नुभयो। स्रोत सुनिश्चित नगरी घोषणामात्रै गर्दा कार्यान्वयनप्रति विश्वस्त हुन नसकिने कोइरालाले उल्लेख गर्नुभयो।

राष्ट्रिय योजना आयोगका पूर्वउपाध्यक्ष प्रा डा शिवराज अधिकारी चुनावी घोषणापत्र मुलतः सम्बन्धित दलको विचार प्रस्तुत गर्ने, मतदातालाई उत्प्रेरित गर्ने र भविष्यको लक्ष्य फिटान गर्ने दस्तावेज भए पनि त्यसको लागत अनुमान, स्रोत सुनिश्चितता र स्पष्ट बजेटिङ गर्ने परम्परा अझै विकास हुन नसकेको बताउनुहुन्छ।

“घोषणापत्र बनाउँदा लागत हेर्ने र बजेटिङ गर्ने चलन बलियो भएको भए ती अझ बढी वास्तविक हुन्थे। घोषणापत्रलाई यथार्थमा आधारित बनाउन भौलिका दिनमा अर्थतन्त्र कहाँ पुग्न सक्छ? उपलब्ध स्रोत-साधनको उपयोग कसरी गरिनेछ र मुलुकको राजनीतिक अवस्था कस्तो रहन्छ भन्ने आधारभूत प्रश्नहरूको उत्तर पनि सँगै खोजिनुपर्छ”, उहाँ भन्नुहुन्छ। घोषणापत्रलाई लागतको सुनिश्चितताका आधारमा मात्र नभई कार्यान्वयनको समयसीमा, स्रोत परिचालन र संस्थागत क्षमताजस्ता पक्षसमेतलाई हेरेर कार्यान्वयनयोग्य तथा वास्तविकतामा आधारित छ वा छैन भनेर मूल्याङ्कन गरिने अधिकारीको बुझाइ छ।

विसं २०४८ यताका घोषणापत्रको तुलनात्मक अध्ययन गर्दा पछिल्ला वर्षमा केही सुधार देखिएको उहाँको मूल्याङ्कन छ। पहिलेको तुलनामा अहिलेका घोषणापत्र लागतका हिसाबले केही यथार्थपरक बन्न खोजेको देखिन्छ। ठूला दलहरूले आफ्ना प्रतिवद्धतामा सामान्य लागत अनुमान समावेश गर्ने प्रयास गरेको उहाँ बताउनुहुन्छ। “घोषणापत्रलाई परिष्कृत बनाउन खोजेको देखिन्छ, तर अझै पनि पूर्ण वित्तीय खाका र प्राथमिकताक्रम स्पष्ट छैनन्”, उहाँले भन्नुभयो।

अधिकांश दलले पाँच वर्षभित्र रु एक सय खर्बमाथिको अर्थतन्त्र निर्माण गर्ने लक्ष्य राखेका छन्। अधिकारीका अनुसार यो लक्ष्य पूर्णतः

असम्भव भने होइन। राष्ट्रिय योजना आयोगले तयार पारेको १६औँ पञ्चवर्षीय योजनाले पनि यस्तै आकारको अर्थतन्त्रको लक्ष्य अघि सारेको सन्दर्भ उहाँले स्मरण गर्नुभयो। “दुई अङ्कको आर्थिक वृद्धि हासिल गर्न सकियो भने एक सय खर्बको अर्थतन्त्र सम्भव छ”, उहाँले भन्नुभयो, “तर त्यो निरन्तर राजनीतिक स्थिरता, नीतिगत एकरूपता र कार्यान्वयन क्षमतामा निर्भर हुन्छ।”

दलहरूले घोषणापत्र बनाउँदा राजनीतिक अस्थिरताको सम्भावनालाई प्रायः बेवास्ता गर्ने गरेको पनि अधिकारीले उल्लेख गर्नुभयो। त्यस्तै, संविधान, नीति, ऐन-नियम तथा दलका आफ्नै मूल विधानसमेत पूर्ण रूपमा कार्यान्वयन नहुने राजनीतिक संस्कृतिले आर्थिक लक्ष्यलाई कमजोर बनाउने उहाँको तर्क छ। व्यवहारमा सुधार नआएसम्म घोषणापत्रमा लेखिएका लक्ष्य यथार्थमा परिणत नहुने उनले स्पष्ट पार्नुभयो।

राजनीतिक दलहरूले आफ्नै व्यवहार र कार्यशैलीबारे पनि घोषणापत्रमा स्पष्ट प्रतिवद्धता जनाउनुपर्ने उल्लेख गर्नुहुँदै उहाँले भन्नुभयो, “संविधान र कानुनका व्यवस्थाहरू कार्यान्वयनमा हामी कति सफल भयौं? दलका विधान कतिको पालना भएका छन्? यसको आत्ममूल्याङ्कन घोषणापत्रमा समेटिनुपर्छ। आफ्नो अवस्था र व्यवहार सुधार्ने प्रतिवद्धता भएमात्र राजनीति स्थिर बन्छ।”

दलहरू सरकारमा सँगै गए पनि एजेन्डामा एक नहुने, प्रतिशोधको राजनीति गर्ने र आर्थिक एजेन्डामा साभ्ना धारणा नबनाउने प्रवृत्तिले विकासको गति अवरुद्ध हुने गरेको पनि उहाँको टिप्पणी छ। त्यस्तै, चुनावी घोषणापत्रका कार्यक्रम सरकारका विद्यमान नीति तथा योजनासँग मेल खाने-नखाने पक्ष पनि महत्त्वपूर्ण हुने अधिकारीले बताउनुभयो। कार्यक्रममा आधारित, नतिजामुखी र प्राथमिकताक्रम स्पष्ट भएका योजनाले मात्र परिणाम दिन सक्ने उहाँको धारणा छ।

राजनीतिक दलका चुनावी घोषणापत्रमा समेटिएका धेरै योजना अपत्यारिला र तिनको कार्यान्वयन गर्न आवश्यक स्रोत कहाँबाट जुटाउने भन्ने स्पष्ट उल्लेख नहुँदा कसले बढी महत्वाकाङ्क्षी योजना राखेर भ्रमपूर्ण बनाउने प्रतिस्पर्धा जस्तो देखिएको अर्थविद् डा डिल्लीराज खनालको टिप्पणी छ। खनालका अनुसार घोषणापत्र सामान्यतः केही महत्वाकाङ्क्षी हुनु स्वाभाविक भए पनि यथार्थसँग मेल नखाने लक्ष्य राख्नु उचित होइन। प्रतिव्यक्ति आय तीन हजार अमेरिकी डलर पुर्याउने प्रतिवद्धताका सन्दर्भमा उहाँले भन्नुभयो, “त्यसका लागि १३-१४ प्रतिशतको आर्थिक वृद्धि चाहिन्छ। तर अहिले करिब चार प्रतिशत हाराहारीको वृद्धि भइरहेको अवस्थामा त्यो कसरी सम्भव हुन्छ?”

डा खनालका अनुसार उन्नत लोकतन्त्र भएका मुलुकमा अधिल्लो चुनावमा गरिएका प्रतिवद्धता अर्को चुनावसम्म कति पूरा भए भन्ने मतदाताले मूल्याङ्कन गर्छन् र निर्णय गर्छन्। तर नेपालमा अधिल्लो चुनावमा लेखिएको घोषणा अर्को चुनावसम्म आइपुग्दा हराइसक्ने उहाँ बताउनुहुन्छ। घोषणापत्रअनुसार काम भयो कि भएन भन्नेबारे मतदाताले पनि प्रश्न नगर्दा दलहरू जवाफदेही हुन नसकेको उहाँको बुझाइ छ। त्यस्तै, सरकारमा गएपछि सबै कुरा सुधारिन्छ भन्ने भाष्यप्रति पनि उहाँले चिन्ता व्यक्त गर्नुभयो।

“अर्थतन्त्रको अहिलेको अवस्था सन्तोषजनक छैन। लक्ष्यअनुसार पुँजीगत खर्च हुनसकेको छैन र वैकिक प्रणालीमा तरलता थुप्रिए पनि पर्याप्त लगानी हुनसकेको छैन। यस्तो परिस्थितिमा अर्थतन्त्रलाई लयमा

फर्काउन अझै कम्तीमा दुई-तीन वर्ष लाग्छ”, उहाँले भन्नुभयो, “दल घोषणापत्रमा आजको भोलि नै सबै ठिक हुन्छ र कालापलट गरिन्छ भन्ने तरिकाले आएका छन्। अहिलेको अवस्थालाई स्वीकार गर्दै यथार्थमा आधारित सुधारको योजना अहिलेको आवश्यकता हो।”

सामाजिक सुरक्षालाई शिक्षा, स्वास्थ्य, खाद्य सुरक्षा र उत्पादन क्षेत्रसँग जोड्नुपर्ने मा रकम वितरणलाई मात्र बढावा दिनेगरी घोषणापत्रहरू आउने गरेकोप्रति पनि उहाँले चिन्ता व्यक्त गर्नुभयो। “हामीकहाँ प्रशासनिक खर्च र सामाजिक सुरक्षाको दायित्व ठूलो छ। तर यो रकमले राष्ट्रिय पुँजी निर्माणमा कति योगदान गरिरहेको छ भन्ने मूल्याङ्कन भएको छैन”, उहाँले भन्नुभयो। सामाजिक सुरक्षालाई राजनीतिकरण गर्दै वितरणमुखी बनाउने प्रवृत्ति बढिरहेको पनि उहाँको टिप्पणी छ।

यसरी स्रोत सुनिश्चितता, लागत-लाभ विश्लेषण र राजनीतिक जवाफदेहिताविनाको महत्वाकाङ्क्षी घोषणापत्र दलहरूको संस्कृति र मतदाताको नियति बनिसकेको छ। चुनावका बेला दलहरू आर्थिक समृद्धि, उच्च वृद्धिदर, प्रतिव्यक्ति आयवृद्धि, निःशुल्क सेवा र विस्तारित सामाजिक सुरक्षाजस्ता आकर्षक लक्ष्य त राख्छन् तर त्यसका लागि आवश्यक राजस्व विस्तार, लगानी वातावरण, संस्थागत सुधार, राजनीतिक स्थिरताजस्ता बहुआयामिक पक्षको यथार्थ मूल्याङ्कन गर्दैनन्।

वर्तमान परिदृश्यमा राजस्वले साधारण खर्च मात्र धान्ने अवस्था, कमजोर पुँजीगत खर्च, पर्याप्त तरलता हुँदाहुँदै पनि न्यून लगानी, वितरणमुखी सामाजिक सुरक्षा र अधिल्ला प्रतिवद्धताप्रति मतदाता तथा दल दुवैको कमजोर अनुगमन संस्कृतिले घोषणापत्रहरू व्यवहारिक रूपमा कार्यान्वयनयोग्य बन्न सकेका छैनन्। यद्यपि, युवापुस्ताको सक्रियता र ‘जेनजी’ आन्दोलनका कारण नीति कार्यान्वयन र सेवा प्रवाह सुधारको प्रतिवद्धता घोषणापत्रमा देखिएको उहाँहरूको बुझाइ छ। त्यस्तै, पुराना कार्यक्रमको प्रभाव मूल्याङ्कनविनै नयाँ-नयाँ योजना घोषणा गर्ने र दायित्वमात्रै थपिरहने प्रवृत्तिलाई हटाउन सकिएको छैन। दलअनुसार घोषणापत्र, प्रतिवद्धतापत्र वा वाचापत्रजस्ता नाम परिवर्तन भए पनि सौचमा मौलिक परिवर्तन आवश्यक छ। घोषणापत्रको आवरण परिवर्तनले मात्र पुग्दैन। अब, नीतिगत निरन्तरता, संस्थागत अनुशासन र राजनीतिक संस्कारमा सुधार अपरिहार्य बनिसकेको छ।

राजनीतिक दलका घोषणापत्रमा मुख्य आर्थिक एजेन्डा

१. नेपाली कांग्रेसको चुनावी प्रतिज्ञापत्र : नेपाली कांग्रेसले आगामी पाँच वर्षलाई ‘आर्थिक पुनरुत्थानको अर्धदशक’ घोषणा गर्दै दोस्रो पुस्ताको आर्थिक सुधारमार्फत नेपालको अर्थतन्त्रलाई रु ११५ खर्ब र प्रतिव्यक्ति आय अमेरिकी डलर २५ सय पुर्याउने जनाएको छ। यसका लागि कुल रु १३७ दशमलव पाँच खर्बको लगानी परिचालन गर्ने र त्यसमा ८० प्रतिशत निजी क्षेत्रबाट लगानी जुटाइने उल्लेख छ। नेपालको अर्थतन्त्रलाई ‘प्रो-प्राइभेट, प्रो-ग्रोथ र प्रो सोसल बनाउन उदार अर्थतन्त्र, उत्पादनमुखी अर्थतन्त्र र न्यायमूलक अर्थतन्त्रलाई तीन मुख्य स्तम्भका रूपमा चित्रित गरिएको छ।

त्यस्तै, सरकार फेरीँदा नीति नफेरिने गरी प्रमुख दलहरूबीच ‘न्यूनतम साभ्ना आर्थिक एजेन्डा’मा राष्ट्रिय सहमति कायम गर्ने पनि कांग्रेसको चुनावी प्रतिज्ञापत्रमा उल्लेख छ। करका दर र शर्तहरू कम्तीमा १०-१५ वर्ष स्थिर रहनेगरी ‘स्टाबिलिटी क्लज’ सहितको कानुनी

बाँकी तीन पृष्ठमा

डा. भगवती यादव
Dr. Bhagwati Yadav
 MBBS, MD Paediatrics (USC)
 NMC Reg. No. : 11389
नवजात शिशु तथा बाल रोग विशेषज्ञ

डा. सरोज कुमार साह
Dr. Saroj Kumar Sah
 MBBS, MS Orthopaedics (BPKIHS) Dharan
 Fellowship in Hand Surgery (CMC Vellore)
 NMC Reg. No. : 13288
हाड जोर्नी, नशा तथा बाथ रोग विशेषज्ञ

डा. जयन्ती यादव
Dr. Jayanti Yadav
 M.B.B.S. MD (Obstetrician and Gynaecologist)
 हाल कार्यरत गजेन्द्र नारायण सिंह अस्पताल राजविराज
 NMC Reg No.: 15312
बरिष्ठ स्त्री तथा प्रसूती रोग विशेषज्ञ

सम्पर्क : कृताञ्जली स्वास्थ्य क्लिनिक, राजविराज
 Mo. No : 9842830252, 9804605569

चुनावी घोषणापत्रमा शिक्षा : लगानी वृद्धि र नयाँ शिक्षा ऐन प्राथमिकतामा

प्रकाश सिलवाल
काठमाडौँ, १० फागुन (रासस) ।

आसन्न प्रतिनिधिसभा सदस्य निर्वाचनका लागि अधिकांश दलहरूले विगतमा भैँ सार्वजनिक शिक्षाको सुधार र शिक्षामा लगानी वृद्धिलगायतका विषयलाई मुद्दा अघि सारेका छन् ।

विघटित प्रतिनिधिसभामा रहेका प्रमुख दल र अन्य दलले गुणस्तरीय, निःशुल्क तथा समावेशी शिक्षामा प्राथमिकता दिएका छन् । नेपालको संविधानको धारा ३१ मा उल्लेखित 'प्रत्येक नागरिकलाई आधारभूत तहसम्म अनिवार्य र माध्यमिक तहसम्म निःशुल्क शिक्षा पाउने हक'लाई ती दलले घोषणापत्रमा समेटेका छन् । तर विगतमा पनि यस्ता प्रतिवद्धता आउने गरेकामा किन पूरा भएनन् र अब कसरी पूरा गर्ने भन्नेमा दलहरु स्पष्ट देखिएका छैनन् ।

सरकारी तथ्याङ्कअनुसार ५ देखि १७ वर्ष उमेर समूहका १० प्रतिशत (करिब आठ लाख) बालबालिका अझै विद्यालयको पहुँचभन्दा बाहिर छन् । तीमध्ये साढे तीन लाख बालबालिका विद्यालय भर्नामा आएका छैनन् । बाँकीले बीचमै कक्षा छाड्ने गरेका छन् । 'अनिवार्य तथा निःशुल्क शिक्षा ऐन, २०७५' ले २०८५ को वैशाखसम्म कक्षा ८ पूरा नगरेको व्यक्तिलाई सरकारी नियुक्ति, सुविधालगायतबाट वञ्चित गर्ने व्यवस्था गरेकोको अवस्थामा दलहरुले मतदातासँग निःशुल्क शिक्षा दिने वाचा दोहोर्‍याएका छन् ।

यसपटकको निर्वाचनका लागि नेपाली कांग्रेसले सार्वजनिक गरेको प्रतिज्ञापत्रमा प्रतिनिधिसभाको अवको एक वर्षभित्र नयाँ विद्यालय शिक्षा ऐन पारित गर्ने उल्लेख गरेको छ ।

शिक्षक सङ्घ, सङ्गठन, निजी विद्यालय र राजनीति दलबीचको खिचातानी र पर्याप्त स्रोतका कारण विघटित संसद्मा विद्यालय शिक्षा लामो समयदेखि विचाराधीन रहेको थियो । कांग्रेसले विद्यालय शिक्षा (गुणस्तर तथा नियमन) ऐन

सरोकारवालाहरूको परामर्शमा, कुनै पनि स्वार्थ समूहको दबावमुक्त भई सबै जायज र उपयुक्त विषयलाई समेटेर विद्यार्थीको सिकाइ र गुणस्तरलाई केन्द्रमा राखी एक वर्षभित्र नयाँ शिक्षा ऐन पारित गर्ने वाचा गरेको छ । सो पार्टीले बालिका शिक्षालाई प्राथमिकता दिने र शिक्षण पेसालाई सम्मानजनक बनाउने भनेको छ ।

यस्तै, शिक्षामा कूल बजेटको २० प्रतिशत राज्यको लगानी सुनिश्चित, नमुना विद्यालयको विस्तार, पाठ्यक्रम परिमार्जन, पठन संस्कृतिको विकास, समावेशी र न्यायपूर्ण शिक्षाको पहुँच, मातृभाषा शिक्षा, प्रविधिमैत्री, प्राविधिक तथा व्यावसायिक शिक्षा, राष्ट्रिय आजीवन सिकाइका विषयलाई सो पार्टीले प्रतिज्ञापत्रमा समावेश गरेको छ ।

कांग्रेस र राष्ट्रिय स्वतन्त्र पार्टीले विश्वविद्यालयमा प्रधानमन्त्री, मन्त्री कुलपति र सहकुलपतिको व्यवस्था हटाउने भनेको भने भने नेपाली कम्युनिष्ट पार्टी (एमाले) ले प्राज्ञिक स्वायत्तता हनुपर्नेमा जोड दिएको छ ।

नेपाली कम्युनिष्ट पार्टी (एमाले) ले प्राविधिक उच्च शिक्षाका लागि विद्यार्थीलाई २० लाख निर्व्याजी ऋण, पारिश्रमिकसहित इन्टर्नशीपको व्यवस्था शिक्षा र अनुभवको ग्यारेन्टीजस्ता विषयलाई घोषणापत्रमा राखेको छ । सरकारी सेवा, निजी क्षेत्र र अध्यापन क्षेत्रमा न्यूनतम पारिश्रमिकसहितको व्यवस्था गर्ने पनि एमालेको सङ्कल्प रहेको छ ।

सो पार्टीले सबै विद्यालयका किशोरीलाई निःशुल्क प्याड र कक्षा १० सम्मका विद्यार्थीलाई दिवा खाजाको प्रबन्ध गर्ने वाचा गरेको छ । एमालेले भनेको छ, “मुलुकमा आर्थिक, भौगोलिक वा शारीरिक अवस्थाका कारण कोही पनि बालबालिका विद्यालय शिक्षाबाट र किशोरकिशोरी प्राविधिक वा उच्च शिक्षाबाट वञ्चित हुने अवस्था हामी अन्त्य गर्नेछौं ।”

यसैगरी शिक्षा प्रणालीलाई भर्ना र परीक्षाकेन्द्रित मात्र नराखी

राष्ट्रप्रेम, उद्यमशीलता, सामाजिक उत्तरदायित्व, नवप्रवर्तनशील सोच र राष्ट्रिय क्षमता अभिवृद्धिमा योगदान गर्नसक्ने जनशक्ति निर्माणतर्फ उन्मुख गराउने एमालेले योजना अघि सारेको छ । उसले उच्च शिक्षामा अनुसन्धान तथा विकासमा राज्यको लगानी बढाई विश्वविद्यालय-उद्योग सहकार्य विस्तार गर्ने, उच्च योग्यताका उत्कृष्ट जनशक्तिलाई शिक्षण पेसामा आकर्षित गर्ने नीति ल्याउने कुरा घोषणापत्रमा राखेको छ ।

नेपाली कम्युनिष्ट पार्टी (नेकपा) ले संसद्को पहिलो बैठकबाटै संकल्प प्रस्तावका माध्यमबाट विद्यालय शिक्षा ऐन पारित गर्ने विषयलाई महत्त्व दिएको छ ।

सो पार्टीले विश्वविद्यालय अनुदान आयोग र चिकित्सा शिक्षा आयोगलाई एकीकृत गरी पूर्ण स्वायत्त र राजनीतिक हस्तक्षेपमुक्त गरी उच्च शिक्षा आयोग गठन गर्ने घोषणा गरेको छ ।

एक पालिका एक नमुना स्मार्ट आवासीय विद्यालय, प्राविधिमैत्री शिक्षा र डिजिटल साक्षरताका विषयलाई सो पार्टीले प्राथमिकता दिएको छ । माध्यमिक तहसम्मको पाठ्यक्रम तथा जनशक्ति व्यवस्थापन सङ्घीय सरकारअन्तर्गत रहने र विद्यालयको भौतिक पूर्वाधार तथा सञ्चालन स्थानीय सरकारले गर्ने व्यवस्था मिलाइने सो पार्टीको प्राथमिकता रहेको छ ।

राष्ट्रिय स्वतन्त्र पार्टीले विश्वविद्यालयका कुलपति र सहकुलपतिमा प्रधानमन्त्री र शिक्षामन्त्रीको व्यवस्था हटाउने तथा शिक्षक, प्राध्यापकको राजनीतिक आवद्धतालाई पूर्णतः निषेध गर्ने भनेको छ । विश्वविद्यालयलाई पुनःसंरचना गरी अनुसन्धानमुखी र रोजगारउन्मुख बनाउने नीति लिएको रास्वपाले नेपालमा विदेशी विश्वविद्यालयको आङ्गिक क्याम्पस र विदेशी डिग्री कार्यक्रम सञ्चालन गर्न सरल प्रक्रिया बनाउने घोषणा गरेको छ ।

विश्वविद्यालय र विद्यालयमा

दलीय राजनीतिक गतिविधिको अखडा हुनबाट मुक्त गर्ने, सार्वजनिक शिक्षाको गुणस्तर, पहुँच र पेसागत विकास र स्पष्ट जवाफदेहितामा आधारित प्रणाली लागू गर्ने, उच्च शिक्षालाई प्रतिस्पर्धी, अनुसन्धानमुखी तथा रोजगार उन्मुख बनाउन विश्वविद्यालयको पुनःसंरचना गर्ने, नेपाललाई अन्तरराष्ट्रिय शिक्षाको केन्द्र बनाउने रास्वपाको प्रतिवद्धता रहेको छ ।

यस्तै, राष्ट्रिय जनमोर्चाले सङ्घीयतामा खर्च भइरहेको अनावश्यक रकममा कटौती गरी शिक्षा निःशुल्क गरिनुपर्ने उल्लेख गरेको छ । स्वास्थ्य जस्तै राज्यले प्रदान गर्ने शिक्षा जीवनोपयोगी र रोजगारमूलक तथा शिक्षाको निजीकरण र व्यापारीकरण बन्द गरिनुपर्ने भनेको छ ।

नेपाल शिक्षक महासङ्घका अध्यक्ष लक्ष्मीकिशोर सुवेदीले आफूहरूले जुन ढङ्गले शिक्षामा मुद्दा आओस् भनेका थियौं, त्यसरूपमा आएको नआएको प्रतिक्रिया दिनुभयो । “समय सृहाउँदो विश्वस्तरीय प्राविधिक शिक्षाका लागि लगानी बढाउने, विगतको सहमतिका आधारमा विद्यालय शिक्षा ऐन पारित गर्ने र शिक्षक पेसालाई आकर्षित र सम्मानित बनाउने हाम्रा मुद्दामा मूर्त रुपमा प्रतिवद्धता आएको छैन”, अध्यक्ष सुवेदीले रासससँग भन्नुभयो ।

सार्वजनिक शिक्षाको सुधारका लागि नागरिक क्षेत्रबाट कार्यरत संस्था शिक्षाका लागि राष्ट्रिय अभियान (एनसिड)नेपालका अध्यक्ष लवराज ओली शिक्षामा कुल बजेटको २० प्रतिशत लगानी गर्ने र विद्यालय शिक्षा ऐन ल्याउने कुरा विगतदेखि उठ्दै आएकोमा अहिले भएको बताउनुभयो । अध्यक्ष ओलीले अहिलेको आवश्यकता सीपमूलक शिक्षा र शिक्षक व्यवस्थापन हो भन्दै विद्यालय सञ्चालनमा सङ्घ, प्रदेश र स्थानीय तहको अधिकार क्षेत्रजस्ता विषयमा अझै स्पष्टता आउनुपर्नेमा जोड दिनुभयो ।

आगामी दुई वर्षभित्र निर्माण सम्पन्न गर्ने, आगामी पाँच वर्षमा थप १० आयोजनालाई राष्ट्रिय गौरवको आयोजनाका रूपमा घोषणा गरी कार्यान्वयनमा लैजाने, सरकार गठन भएको एक सय दिनभित्र समस्याग्रस्त सहकारीका सबै साना बचतकर्ताको रकम बचत खातामा फिर्ता गर्नेलगायतका योजना ल्याइएका छन् ।

५. राष्ट्रिय प्रजातन्त्र पार्टीको सङ्कल्प पत्र : राष्ट्रिय प्रजातन्त्र पार्टीले आफ्नो चुनावी घोषणापत्रमार्फत 'नयाँ चरणको आर्थिक सुधार ३.०' को आवश्यकता औल्याउँदै कल्याणकारी राष्ट्रवाद र संरक्षणकारी विकासवादको नीति लिइने जनाएको छ ।

आगामी पाँच वर्षभित्र आर्थिक वृद्धिदरलाई सात प्रतिशतभन्दा माथि पुर्याउने, करको संरचना र दायरामा सुधार गर्ने, दोहोरो करको अन्त्य गर्ने, रैअर अर्थजस्ता रणनीतिक वस्तु उत्पादनको सम्भावना खोजी गर्ने, लगानीमैत्री नेपाल कार्यक्रमअन्तर्गत लगानी प्रवर्द्धन दशक घोषणा गर्ने, राष्ट्रिय हितलाई ध्यानमा राखी आवश्यकता र प्राथमिकताका आधारमा मात्रै अन्तरराष्ट्रिय विकास सहायता र ऋण लिने निकयौल गरिने लगायतका प्रावधानहरू सङ्कल्पपत्रमा राखिएका छन् ।

विसं २०२५ भित्र २८ हजार ५०० मेगावाट विद्युत् उत्पादन गर्न कार्ययोजना बनाउने, पाँच वर्षभित्र सबै सरकारी सेवालाई पूर्ण रूपमा कागजविहीन बनाउनेजस्ता योजना पनि यो दलको चुनावी घोषणापत्रमा परेका छन् ।

विश्व समाचार

पाक-अफगान सीमा तनाव चुलियो

विहसुद (अफगानिस्तान), १० फागुन (रासस/एएफपी) ।

पाकिस्तानले आइतबार छिमेकी अफगानिस्तानको सीमा क्षेत्रमा गरेको व्यापक हवाई आक्रमणपछि, दुई देशबीचको तनाव थप चुलिएको छ । इस्लामावादले पाकिस्तानमा हालै भएका आत्मघाती बम विस्फोटका घटनाको प्रत्युत्तरस्वरूप अफगानिस्तानमा आधारित आतङ्गवादी समूहहरूलाई लक्षित गरी सात स्थानमा कारवाही गरिएको जनाएको छ भने काबुलले ती आक्रमणमा महिला र बालबालिकासहित दर्जनौं निर्दोष सर्वसाधारण मारिएको दावी गरेको छ । रातभर सञ्चालन गरिएको यो आक्रमणलाई अक्टोबरमा सीमामा भएको भीषण भडपयता सबैभन्दा ठूलो सैन्य कारवाही मानिएको छ । त्यसवेला दुवै पक्षका ७० जनाभन्दा बढी व्यक्तिको मृत्यु भएको थियो र सयौं घाइते भएका थिए । पछिल्लो आक्रमणपछि सीमा क्षेत्रमा पुनः असुरक्षा र त्रास फैलिएको छ । पाकिस्तानको सूचना तथा प्रसारण मन्त्रालयले जारी गरेको विज्ञप्तिमा पाकिस्तानी तालिबान, उसका सहयोगी समूहहरू तथा इस्लामिक स्टेटसँग सम्बद्ध तत्वहरूलाई लक्षित गरिएको उल्लेख गरिएको छ । इस्लामावादले तालिबान नेतृत्वले वारम्बार आग्रह गरिँदा पनि पाकिस्तानविरुद्ध अफगान भूभाग प्रयोग गर्ने समूहहरूमाथि कारवाही गर्न असफल भएको आरोप लगाएको छ । तर अफगानिस्तानको रक्षा मन्त्रालयले नान्गरहार र पक्तिका प्रान्तका मदरसा र घरहरूमा आक्रमण हुँदा 'महिला र बालबालिकासहित दर्जनौं निर्दोष नागरिक शहीद र घाइते भएको' जनाएको छ । मन्त्रालयले पाकिस्तानी आक्रमणको 'उचित र सुनियोजित जवाफ दिइने' चेतावनी दिएको छ । नान्गरहारको विहसुद जिल्लाबाट एएफपीका पत्रकारले दुर्गम पहाडी गाउँमा स्थानीय बासिन्दाहरू भग्नावशेष पन्छाउँदै शव खोजिरहेको दृश्य देखिएको बताएका छन् । उद्धारमा खटिएकाहरूले वेलच्चा र उत्खननका साधन प्रयोग गरी ढलेका संरचनामार्फत पुरिएका आफन्तलाई निकाल्ने प्रयास गरिरहेका थिए । छिमेकी ३७ वर्षीय अमिन गुल अमिनले 'थर्हाँका मानिसहरू सामान्य बासिन्दा हुन्, सबै आफन्तजस्तै हुन्' भन्दै बम विस्फोटपछि बाँचेकाहरूले मृतका लागि चिच्याएको सुनिएको बताउनुभयो । नान्गरहार प्रहरीका प्रवक्ता सैयद तैयब हम्मादका अनुसार मध्यरातमा सुरु भएको बमवारी तीन जिल्लासम्म फैलिएको थियो । उहाँले एकै घरमा रहेका २३ सदस्य प्रभावित भएको र पाँच जना घाइतेलाई जीवितै उद्धार गरिएको जानकारी दिनुभयो ।

सन् २०२१ मा तालिबानले अफगानिस्तानको सत्ता पुनः नियन्त्रणमा लिएपछि, दुई देशबीचको सम्बन्ध निरन्तर तनावपूर्ण रहँदै आएको छ । अफगानिस्तानमा संयुक्त राष्ट्रसङ्घीय मिसनका अनुसार पाकिस्तानी सैन्य कारवाहीका कारण अक्टोबरदेखि डिसेम्बरसम्म ७० अफगान सर्वसाधारण मारिएका थिए । कतार र टर्कीको मध्यस्थतामा प्रारम्भिक युद्धविराम भए पनि बहुपक्षीय वार्ताले स्थायी सहमति दिन सकेको छैन । यसै महिनामा अफगानिस्तानले नियन्त्रणमा राखेका तीन पाकिस्तानी सैनिकको रिहाइमा साउदी अरेबियाले मध्यस्थता गरेको थियो । यद्यपि सम्बन्ध सुधारतर्फ ठोस प्रगति देखिएको छैन र भूमि सीमा महिनौंदेखि बन्द रहँदा दुवै देशका सर्वसाधारण प्रभावित भएका छन् । दुई हप्ताअघि इस्लामावादको एक शिया मस्जिदमा भएको आत्मघाती विस्फोटमा कम्तीमा ४० जनाको मृत्यु भएको थियो र १६० भन्दा बढी घाइते भएका थिए । सन् २००८ यता राजधानीमा भएको त्यो सबैभन्दा घातक आक्रमण मानिएको छ । इस्लामिक स्टेट समूहले उक्त विस्फोटको जिम्मेवारी लिएको थियो । त्यस्तै, इस्लामिक स्टेट-खोरासान शाखाले गत महिना काबुलको एक रेस्टुरेन्टमा भएको घातक आत्मघाती आक्रमणको दावी गरेको थियो । हालको हवाई आक्रमणले सीमापार आतङ्गवाद, प्रत्युत्तर कारवाही र कूटनीतिक असफलताले सिर्जना गरेको चक्रलाई थप गहिरो बनाएको छ । दुवै पक्षले एकअर्कामाथि दोषारोपण गरिरहँदा सीमा क्षेत्रमा बसोबास गर्ने सर्वसाधारणले नै यसको सबैभन्दा ठूलो मूल्य चुकाइरहेका छन् ।

ट्रम्पको प्रश्न : इरान किन भुकेको छैन ?

वासिङ्टन, १० फागुन (रासस/एएफपी) ।

अमेरिकी राष्ट्रपति डोनाल्ड ट्रम्पले कडा सैन्य दबावका वावजुद इरान किन सम्झौतामा भुकेको छैन भन्ने प्रश्न उठाउनुभएको अमेरिकी दूत स्टिभ विटकफले बताउनुभएको छ । आणविक सम्झौतावारे दबाव बढाइरहेका ट्रम्पले इरानले वासिङ्टनको चेतावनीलाई गम्भीर रूपमा किन नलिएको भन्ने जिज्ञासा व्यक्त गर्नुभएको उहाँले खुलासा गर्नुभयो । ओमानको मध्यस्थतामा संयुक्त राज्य अमेरिका र इरानबीच जेनेभामा वार्ता पुनः सुरु भइरहेका बेला वासिङ्टनले क्षेत्रमा दुई विमानवाहक पोत, लडाकु जेट र अतिरिक्त हतियार पठाएर आफ्नो चेतावनीलाई बलियो बनाएको छ । यसै सन्दर्भमा फक्स न्युजमा ट्रम्पकी बृहारी लारासँगको अन्तर्वातामा विटकफले राष्ट्रपति इरानको अडानप्रति 'उत्सुक' रहेको बताउनुभयो । “म निराश” शब्द प्रयोग गर्न चाहन्नं, किनकि उहाँसँग धेरै विकल्प छन् भन्ने उहाँ बुझ्नुहुन्छ”, विटकफले भन्नुभयो, “तर उहाँ उत्सुक हुनुहुन्छ—उनीहरूले किन आत्मसमर्पण गरेनन् ?” उहाँले 'आत्मसमर्पण' शब्द प्रयोग गर्न हिँच्किचाए पनि तीव्र सैन्य उपस्थिति र समुद्री शक्तिको दबावका बीच इरान किन वार्तामा निर्णायक रूपमा अघि नबढेको भन्ने प्रश्न राष्ट्रपति उठाइरहनुभएको उल्लेख गर्नुभयो । “किन उनीहरू हामीकहाँ आएर 'हामीलाई हतियार चाहिँदैन, हामी यस्तो गर्न तयार छौं' भनेर भन्दैनन् ?” उहाँले प्रश्न गर्नुभयो । अन्तर्वातामा विटकफले सन् १९७९ को इस्लामिक क्रान्तिपछि देश फर्कन नपाउनुभएका पूर्वयुवराज रेजा पहलवीसँग राष्ट्रपतिको निर्देशनमा भेट गरेको पुष्टि गर्नुभयो, तर विस्तृत विवरण दिनुभएन । गत साता अमेरिकास्थित पहलवीले म्युनिखमा ट्रम्पद्वारा शासन परिवर्तन इरानका लागि उपयुक्त हुनसक्ने चर्चा भइरहेका बेला आफू 'धर्मनिरपेक्ष लोकतान्त्रिक भविष्य' का लागि देशको नेतृत्व गर्न तयार रहेको बताउनुभएको थियो । विटकफको टिप्पणी इरानी विदेशमन्त्री अब्बास आराघचीले वासिङ्टनसँग सम्भावित सम्झौताको मस्यौदा प्रस्ताव केही दिनभित्र तयार हुने सङ्केत दिनुभएको पृष्ठभूमिमा आएको हो । ट्रम्पले विहीवार इरानलाई आफ्नो आणविक कार्यक्रमसम्बन्धी चिन्ताहरूमा सहमति जनाउन अधिकतम १५ दिनको समयसीमा दिनुभएको थियो । जेनेभामा वार्ता जारी रहँदा इरानका सर्वोच्च नेता आयातोल्लाह अली खमेनीले मङ्गलवार ट्रम्प इस्लामिक गणतन्त्रलाई नष्ट गर्न सफल नहुने बताउनुभएको थियो । पश्चिमी मुलुकहरूले इरानमाथि आणविक हतियार विकास गर्ने प्रयास गरिरहेको आरोप लगाउँदै आएका छन्, जसलाई तेहरानले अस्वीकार गर्दै नागरिक प्रयोजनका लागि युरेनियम संवर्धन गर्ने आफ्नो अधिकार रहेको दावी गर्दै आएको छ । इरानले आर्थिक प्रतिबन्धका कारण अर्थतन्त्रमा परेको ठूलो दबाव अन्त्य गर्न वार्ता चाहेको बताउँदै आएको छ । तेहरानले डिसेम्बरमा भएको सरकारविरোধी प्रदर्शनमा बाह्य शक्तिको भूमिका रहेको आरोप लगाउँदै आएको छ । यी सबै घटनाक्रमबीच ट्रम्प प्रशासनको कडा अडान र इरानको प्रतिरोधी प्रतिक्रिया आगामी दिनमा वार्ताको दिशानिर्देशन गर्ने निर्णायक तत्व बन्न सक्ने देखिएको छ ।

प्रकाशक : नवीनकुमार गुप्ता (९८५२८२०५८४, ९८०३२८३९१५), **सम्पादक :** अनिलकुमार अनल (९८४२८३४९१७), **सहसम्पादक :** दीपककुमार गुप्ता (९८४१५१३२९९), **लेआउट :** संजय शंखर, **मुद्रण :** न्यू नवीन प्रेस, राजविराज, फोन : ०३१-५३०७६८ (कार्यालय), **इमेल :** rajbirajdainik@gmail.com, **वेबसाइट :** rajbirajdainik.com.np